

ДОБРИТЪ ХОРА

Учителѣтъ ни съобщи, че следъ нѣколко дни ще отидемъ до гр. Пловдивъ. Съ нѣколко хубави думи ни каза презъ кжде ще минемъ и какви хубави нѣща ще видимъ: голѣмата Тракийска равнина, пѣнливата Марица, дивнитѣ Родопи и Пловдивъ съ всичкитѣ му красоти. Така се зарадвахме, че едва ли не се издушихме отъ бързане, докато излѣземъ отъ вратата на училището.

По пѣтя азъ тичахъ радостенъ и си мислѣхъ: „На всички излети изъ нашата околностъ съмъ бивалъ прѣвъ. На този се отива съ влакъ и трѣбватъ пари, пѣкъ ние сме бедни. Какво ли ще стане?“

Още съ пристигането си въ кѣщи казахъ на мама, че ще ни водятъ въ Пловдивъ. Мама се позамисли и кротко продума:

— Хубаво бе, синко, ама нѣмаме пари. Нали знаешъ, че сме сиромаси? Счупена пара нѣма отъ кжде да вземемъ. Едвамъ за хлѣбъ изкарваме. А ей го, че сте голи и боси...

Стана ми мѣчно, мѣчно и две сълзи се търкулиха по бузитѣ ми. Тежѣкъ камѣкъ заседна въ гърдитѣ ми. Излѣзохъ въ градината, обѣрсахъ сълзитѣ си, въздѣхнахъ и си продумахъ: „Единъ пѣтъ да порастна, пеша ще ходя и пакъ ще обиколя наша хубава родина“.

Последния день преди заминаването всички, които щѣха да пѣтуватъ, дадоха пари за билети. Приготовляваха се трескаво. Раници, куфари, кошници, шишета за вода, храна, всичко си приготвяха. Събрали се на купчинки, децата скачаха отъ радостъ и се уговаряха, кой ще стане най-рано и отиде прѣвъ въ училището. Само азъ не се радвахъ. Прибрахъ се дома и, безъ да вечерямъ, си легнахъ на коравото легло. Плакалъ съмъ, плакалъ дълго и съмъ заспалъ, безъ да съблѣка дрехитѣ си дори.

Сутринѣта рано-рано мама ме събуди и ми каза:

— Хайде, синко, стани. Азъ снощи взехъ пари на заемъ. Стани, пригответи се и върви на гарата.

Потъркахъ очи и скочихъ бързо като ужилень. Въ този мигъ нѣмаше по-щастливъ човѣкъ въ свѣта отъ мене. Грабнахъ торбичката си, сложихъ хлѣбъ и солчица, стиснахъ паритѣ въ ржка, цѣлунахъ ржка на мама и се затичахъ къмъ гарата. Не тичахъ, а хвѣрчехъ. Като че ли